

gossos de porcellana

de jordi prat i coll

A l'Anna Alarcón

personatges

Bert	19 anys.
Horaci	49 anys.
Marga	39 anys.
Flora	Qui sap quants anys.

L'acció té lloc a Barcelona al llarg d'un any en la vida dels personatges.

-però el teu secret, negre negre, em té tot!

Joan Salvat-Papasseit.

Do you really think it is weakness that yields to temptation? I tell you that there are terrible temptations which it requires strength, strength and courage to yield to.

Oscar Wilde.

1.

Picadero d'Horaci.

Bert: Ho sento.

Horaci: Vesteix-te.

Bert: Ho sento.

Horaci: Tranquil.

Bert: Ho sento.

Horaci: Ara et vesteixes i te'n vas.

Bert: Ho sento.

Horaci: No passa res.

Bert: Ho sento.

Horaci: M'has fet perdre el temps.

Bert: Ho sento.

Horaci: El meu temps és molt valuós.

Bert: Ho sento.

Horaci: Ja t'he dit que no passa res. I calla.

Bert: Ho sento.

Horaci: Tornes a dir ho sento i...

Bert: Ho sen... perdona.

Bert fa per sortir. S'atura. Es despulla. S'agenolla. Fa el so d'un animaló trist.

Horaci: Ho vols tornar a provar, puta gossa?

Bert assenteix amb el cap.

Horaci: No dono mai a ningú... a ningú... sota cap concepte... una segona oportunitat. Què et fa pensar que tu ets diferent? (*Pausa.*) Va, vinga, aixeca't, vesteix-te i ves. No perdem més el temps. Això no et va. (*Bert immòbil. Horaci s'ho repensa.*) Vine. (*Bert s'hi acosta. Horaci li fa esnifar popper. És evident que Bert no ho havia fet mai abans.*)

Horaci: Llepa. (*Assenyalant-li les sabates.*) Que quedin ben netes. (*Bert dubta. Ho fa.*) Així, gossa. Ben netes. Aixeca el cul. Aixeca el cul. Ben netes. Aixeca el cul. Molt bé.

2.

Galeria d'art. Fotografies de dones amb mastectomia.

Marga: Així, quan començo?

Flora: No ho sé... no ho tenia... previst. Demà?

Marga: Demà?

Flora: No va bé demà?

Marga: Sí, sí.

Flora: Doncs, *domani*.

Marga: Que... fàcil tot, doncs, no? Demà. (*Mirant una fotografia.*) La veritat és que no sabem què tenim fins que ho perdem. No troba? Perdó. Em costa parlar-li de tu. No em surt. Jo no l'havia de perdre. No ho dic per això... Vull dir que no he anat a la consulta per... ai... si ja ho deu saber. Si ho sap tot, oi? Res. Que... que que important és tenir salut. I gràcies. Tenir dues tetes, dos pits, vaja. Siguin com siguin... però dos. Tenir salut.

Flora: Potser millor dilluns. Demà és divendres i aquest dissabte tenim la galeria tancada. Sí, millor *lunedì*. *Lunedì mattina*. Parlaré amb la meva gestora que és encantadora, ja la coneixeràs, per veure com arreglem això dels papers que s'hagin de firmar. No hi entenc res jo de números. Ens entendrem.

Marga: Segur.

Flora: Sí, segur que ens entendrem.

Marga: El doctor ha sigut molt amable.

Flora: Sí, el meu marit és així. Bona persona. I una eminència. Sobre la feina... no puc dir-te massa bé encara... què hauràs de fer. Una mica de tot. La galeria porta molta més feina del que la gent es pugui imaginar... i jo no puc estar per tot. (*Deambula.*) Vaig molt cansada. Bàsicament serà el fet d'estar-te aquí, físicament vull dir, atendre la gent que vingui, t'ensenyaré quatre coses per començar... ser amable, i de mica en mica ja veurem com ens anem complementant. Perquè vas estudiar història de l'art, no és així? (*Pausa.*) Història? (*Pausa.*) Químiques? (*Pausa.*) Em pensava que tenies estudis de-

Marga: (*Llegint.*) Mastectomia IV.

Flora: Les fotografies són precioses. Quina encert. Volen. D'una sensibilitat. D'una elegància, d'una bellesa, la *bellezza dell'orrore*. Valentes. Del viatge iniciàtic, dolorós

però superat, victoriosament. De la saviesa. La fotògrafa, últimament només agafo dones, només una dona podia retratar-

Marga fa un evident canvi de posició. S'assenyala l'orella dreta.

Marga: Sorda. Només d'aquesta orella. Una infecció de petita. Una otitis vírica. Els pares no se'n van adonar. Massa ocupats... Em va perforar el timpà. Res greu. Ja m'hi he acostumat. Si hem de treballar plegades més val que ho sàpiga de bon principi no troba? Per si no responc... no és per mal educada és per sorda. O de vegades entenc el contrari del que m'han dit. I per pudor no contesto. Oi que abans em preguntava alguna cosa?

Flora: Sí.

Marga: Ja ho veia ja... però... no l'entenia del tot... per vergonya...

Flora: Em pots tenir confiança.

Marga: Digui.

Flora: De tu.

Marga: No em surt. No em sortirà. No insisteixi. Què em deia?

Flora: No ho sé. Ja no me'n recordo. En qualsevol cas res d'important.

Marga: Jo sí que sí en tinc una d'important. 39. Avui. Avui faig 39 anys.

Flora: Avui? Aquari. Felicitats.

Marga: He començat el dia una mica tort la veritat però ara... estic molt contenta. Gràcies.

Flora: Això li has d'agrair al meu Horaci. (*Veient que no l'entén.*) El doctor Ros-Marbal.

Marga: Ah! Ho faré. Ho faré. Sí. No sap quan li dec.

Flora: Totes dues.

Marga: I vostè, quants en té, d'anys? (*Pausa.*) Perdó.

Flora: Tranquil·la. Això és que m'has agafat confiança.

Marga: Que impertinent per part meva.

Flora: I ara.

Flora amb l'excusa de mirar una fotografia es col·loca a l'altra costat de Marga.

Marga: (*Per les fotografies.*) Són precioses.

Flora: (*Fluix.*) Filla de puta. (*Apujant considerablement el volum de la veu:*) Un dia emocionant, doncs!

Marga: Sí, molt.

3.

Escena compartida.

Flora i Horaci són a casa seva, al sofà. Flora fa un massatge als peus a Horaci.

Bert i Marga en un bar prenent alguna cosa.

3.1.

Flora: És sorda.

Horaci: Ha entrat a la consulta tremolant, pobreta. Uns ulls d'espantada que feia.

Només li he preguntat, la pregunta de rigor, la que faig a tothom: que perquè volia uns pits més grossos... que els seus eren preciosos. S'ha posat a plorar. (*Pel massatge*) Ai.

Flora: Que t'he fet mal?

Horaci: No, no segueix... sí, sí... aquest és el punt... aquest... uh. Que si era el seu aniversari, que si l'autoestima, que si es feia gran, que si no retindria al seu xicot, que si no tenia feina-

Flora: Té parella?

Horaci: Sí, això m'ha semblat entendre.

Flora: Semblava lesbòtica.

Horaci: No. En tot cas anisonogàmica, m'ha semblat entendre. Sí, sí, sí aquí, aquí... uh... de fet, deia que no ho volia fer per a ella sinó per a ell, precisament. Es veia insegura. Per suplir una mica la diferència d'edat. L'he vist molt perduda... i econòmicament... al límit m'ha dit. Per això-

Flora: I tu me l'envies a la galeria.

Horaci: Necessitaves algú. Vas molt cansada. No pares de dir-ho. He pensat... que veure les mastectomies l'ajudarien... l'art cura, no?... i quan m'ha dit que havia estudiat història de l'art... doncs m'ha vingut la idea al cap... Res més. Si surt bé, tothom hi surt guanyant.

Flora: T'adoro.

Horaci: Jo més.

Flora: Mai m'has dit res dels meus pits. Trobes que són petits?

Horaci li posa les mans als pits primer inspeccionant-la com a doctor que és. Després més eròticament. Petó.

3.2.

Marga: Soc immensament feliç.

Bert: Jo també.

Marga: Ho dius de debò?

Bert: De debò. De debò, de debò.

Marga: Sí?

Bert: Sí. Sí. Sí, sí, sí.

Marga: Oh.

Bert: T'estimo.

Marga: Guapo.

Bert: És només veure't... no, millor dit, és només pensar en tu i tinc... com es diu papallones a l'estómac. Ens en sortirem. I més, si ara tens feina.

Marga: Papallones? Mira que ets cursi.

Bert: Papallones, sí. Papallones.

Marga: Brindem per això!

Petó.

3.3.

Horaci i Flora es desfan del petó.

Horaci: Ah, me n'oblidava. *(Treu un regal de la butxaca. L'hi dona.)*

Flora: I això? Què celebrem?

Horaci: Cal un dia especial per regalar-li res a la meva dona?

Flora: "La meva dona". *Ma che sciocco.* M'agrada. Soc teva?

Horaci: Sí. Ets meva, no?

Flora: Tota.

Horaci: Va, obre'l!

Flora *(Ho fa. És un anell)*: Oh, un topazi! És de... oh! *Ma che pazzo.*

Horaci (*L'hi posa*): Puc besar a la núvia?

Flora: Però si ja estem casats!

Horaci: T'estimo.

Flora: El 10 d'agost farà 7 anys.

Petó.

3.4.

Bert i Marga es desfan del petó. Marga fa una cara estranyada.

Marga: M'has ficat alguna cosa a la boca?

Bert: No l'obris encara!

Marga (*Somriu*): Què és?

Bert: Endequina.

Marga: Què és?

Bert: No te l'empassis!

Marga (*Curosament es treu alguna cosa de la boca*): Un anell!

Bert: Un anell per la dona que estimo.

Marga: Oh (*emocionada*).

Bert (*Afectuosament*): Què?

Marga: Si no m'havies de regalar res.

Bert: És un regal amb doble sentit.

Marga: No.

Bert: Sí.

Marga: M'estàs demanant què?

Petó.

3.5.

Horaci i Flora es desfan del petó.

Flora: Farem amanida d'espàrrecs amb encenalls de foie. I uns canelons de rap. Els tinc a punt. Només s'hauran d'escalfar.

Horaci: T'anirà bé una mica d'ajuda, no?

Flora: M'anirà bé. Sí.

Horaci: Ho he fet per a tu.

Flora: Saps sempre què em convé, tu.

Horaci: És un do que tinc. Soc metge.

Horaci s'alça.

Flora: Sortiràs a córrer?

Horaci: Aha. Sóc de rituals. Em va bé.

Flora: Llegiré una mica mentrestant.

Horaci: Vindré amb gana. No comencis sense mi.

Flora està pansida. Alguna cosa l'amoïna.

Flora: ...

Horaci: Va... anima't.

Flora: Per això l'anell, oi?

Horaci: Ets feliç?

Flora: Molt.

Horaci: Segur?

Flora: Seguríssim. No ho dubtis mai.

Horaci: A tots ens manca alguna peça.

Flora: Només que avui era el seu aniversari. Com puc oblidar-ho... si la vaig parir?

Horaci: T'estimo. *(Va cap a l'habitació.)*

3.6.

Bert i Marga es desfan del petó.

Marga: No. *(Pausa.)* No pot ser. Si és molt afalagador guapo però ens portem una pila d'anys. Jo estic molt contenta que m'estimis, que em desitgis que vulguis que sigui la

dona de la teva vida però per la meua salut mental és molt millor que no em donis aquesta mena de sorpreses aquestes sorpreses per mi són molt fortes aquestes sorpreses sorpreses d'aquestes no vull sorpreses d'aquestes no les vull a la meua vida aquestes sorpreses. No. No puc. No pot ser. Que les coses siguin... deixem que siguin. No forcis res. Si quant fa que ens coneixem? Tres mesos?

Bert: Tres mesos i tres dies.

Marga: Tres mesos i tres dies, exactament.

Bert: Tres: un número màgic. Ens en sortirem.

Marga: Tu i les teves cursiladetes. Sí, però no faig 33 anys, en faig... 39. I això ja trenca l'encanteri. No pot ser. I ho saps. Saps que ara per ara no pot ser... tu promet-me que... mira'm al ulls... que em seràs fidel... que hi seràs sempre... que no te n'aniràs amb alguna altra de més jove-

Bert: No ho faré. Mai.

Marga: Paguem i anem cap a casa?

Bert: El que vulguis.

Marga: Va. No facis morros que és un dia rodó. Anem. Anem a casa a celebrar el meu aniversari. A celebrar que soc feliç. Que tinc feina nova. Bé, a celebrar que tinc feina. Ja veuràs quan coneguis a la senyora Flora, és d'una elegància. D'un parlar. D'un gust. Ens entendrem molt bé. Ho noto. I qui sap! Tu que fas fotografies potser algun dia... acabis exposant a la seva galeria. T'imagines?

Bert: Les meves fotos? No valen res. Són per a mi. Són coses meves.

Marga: Mai se sap! Em queda bé, oi?

Bert: És de segona mà.

Marga: És preciós. Anem?

Bert: Com vulguis.

Marga: Va, que avui... que em penso que avui... serà el dia... (*fluix*) deixaré que em donis pel cul. (*Fa un gest obscè.*)

Bert: Què has begut?!

Marga: Bert!

Bert: Què?

Marga: Em sembla que aquell senyor d'allà m'ha vist! Quina vergonya.

Enriolats marxen del bar.

3.7.

Horaci amb xandall. Fa per marxar.

Horaci: Flor! (*Flora que llegia alça el cap. Horaci mostra que sota el xandall no hi duu calçotets*).

Flora: (*Rient.*) Algun dia et detindran.

Horaci: A mi? Si soc un tros de pa.

Flora: Tu diràs.

Horaci: Fins ara.

Flora: *Ciao* estimat.

Horaci: Vols que em quedi?

Flora: Estic bé.

Horaci: Segur?

Flora: Sí, sí. Ves. M'anirà bé estar sola.

Horaci: Fins ara.

(Surt. Flora molt trista, a punt de plorar.)

4.

Picadero d'Horaci. Foscor gairebé absoluta. Intuïm més que veiem. Bert estacat amb avituallament oportú. Estem en una sessió bdsm. Horaci va cap a Bert. Li dona uns cops de polla a la cara. També unes bufetades. Li fa mamar la polla.

Horaci: T'agrada, oi?

Bert: Sí, amo.

Horaci: Com?

Bert: Sí, amo.

Horaci: Com?

Bert: (*Gairebé ofegat.*) Sí, amo.

De cop, Horaci li treu la polla de la boca i li dona una forta bufetada.

Horaci: Vocalitza millor quan parlis.

Fa per tornar-li a ficar la polla a la boca però a l'últim moment no ho fa.

Horaci: Què? La vols?

Bert: Sí, amo.

Horaci: Demana-me-la! Va! La vols cabró?

Bert: Vull el que vós vulgueu.

Horaci: T'agrada, oi?

Bert: Sí, amo.

Horaci: Ja ho sé que t'agrada. Ja ho sé. Avui t'alimentaràs bé. Obre la boca. Més. Més.

(Li llença saliva dins.) Empassa-te-la tota.

Bert: *(Ho fa. Deixant de mamar de cop.)* Però el semen, no!

Horaci: T'he sentit bé? No és el que havíem pactat.

Bert: Perdó.

Horaci: Perdó què puta gossa?

Bert: Perdó, amo.

Horaci: Això ha estat un error. Ho saps?

Bert: Sí, amo.

Horaci: Tornarà a passar? *(Pausa.)* Contesta. Tornarà a passar?

Bert: No, amo. No tornarà a passar.

Horaci: Té *(Li fa esnifar popper.)* Més. *(De nou.)* Més. *(De nou.)* No. No tornarà a passar. I ara, bombeja. Sí. *(Horaci augmenta el ritme dels malucs. Espasmes. Subjecta fort el cap d'en Bert perquè no es tregui la polla de la boca. S'escorre.)* Així, empassa-t'ho tot. Ben endins. Ni una gota fora. Ben net. Bon minyó. Així... mmmm... mmmm. T'ha agradat, eh? *(Petita pausa.)* Veus com t'agrada?

Horaci va al lavabo. Entra llum a l'espai. Torna amb una tovallola i una ampolla d'aigua. Omple un bevedor per a gossos.

Horaci: Beu. *(Bert beu.)* Estàs bé? *(Netejant-lo curosament amb la tovallola.)* Estàs bé?

Bert: Sí, amo.

Horaci: *(Acariciant-li els cabells.)* Molt bé. Molt bé. Veus com si em fas cas tots dos hi sortim guanyant? T'has escorregut sense tocar-te. Més aigua? *(Bert fa que sí. Beu*

directament de l'ampolla que té a les mans Horaci.) Has d'anar superant aquestes pors de mica en mica. *(Riu.)*

Bert: Sí, amo.

Horaci: Segur?

Bert: Sí.

Pausa.

Horaci: De tota manera ha estat una sessió suau. Molt suau. Molt. N'ets conscient?

Bert: Sí.

Horaci: Així que fas fotos?

Bert: Sí, amo.

Horaci: No cal que em tractis d'amo ja, si no vols. Avui hem acabat la sessió.

Bert: Com que encara estic lligat, amo.

Horaci: Es poden veure?

Bert: Perdó?

Horaci: Les fotografies.

Bert amb el cap assenyala la seva bossa. Horaci treu tot un manyoc de fotos, algunes doblegades.

Horaci: El terra. Més terra. Paviment? Rajoles? Tot són rajoles?

Bert: Sí.

Horaci: A veure... explica'm això?

Bert: M'agraden. No elles en sí mateixes. Sinó el que impliquen. Hi ha les petjades de la gent. Els xiclets enganxats. Les ombres dels pals perquè els cotxes no puguin aparcar a la vorera. Els pixats dels gossos. Les merdes dels gossos. Les merdes dels gossos trepitjades. Plàstics. Alguna vomitada. Algun colom esclafat sense dits a les potes. El desgast de les sanefes. Alguna fulla seca. Una flor. Un embornal. Dos. Tres. Si s'hi fixa bé, no hi ha mig pam de paviment que no hi tingui alguna cosa. Que no expliqui alguna cosa. Alguna empremta. El moment que més m'agrada és just quan comença a ploure. Em fa tornar boig. Aquell instant en què encara es pot distingir perfectament cada gota. Quan el terra reescalfat treu fum pel contrast de temperatures i s'alça la pols seca. Just en aquell precís moment imprecís abans tot no quedi moll. I desaparegui aquell instant.

Fa mesos que no plou. Potser sigui per això que tingui tanta ànsia de poder fotografiar aquest moment un altre cop. No es mira el terra. Potser sí que la gent miri avall, preocupada per les seves coses. Però qui es fixa de debò en el terra? Molt pocs.

Horaci amb l'explicació ha estat mirat les fotos amb deteniment. Mentre mirava en Bert amb una certa tendresa.

Horaci: Tu.

Bert: Sí?

Horaci: Quants anys tens? De debò.

Bert: Dinou.

Horaci: *(Comença a deslligar-lo.)* És clar. Doncs, fins aquí. Vols però... no. Ets fràgil... estàs lluny de ser el que busco... hi ha un fre... això es nota... és com si... En confiança: No avancem gaire. Ho saps.

Bert: M'hi esforçaré més.

Sona el telèfon mòbil d'Horaci.

Horaci: Sí... aha... sí... la senyora de la...?... A veure, digues... aha... aha... molt bé... no serà res.... que li has donat?... Perfecte. Vinc ara mateix. *(Marca un número de telèfon. Salta el contestador. Marca un altre número de telèfon.)*. Tampoc. Flor. Que vindré tard. Ha sortit un petit imprevist en un post operatori. És aquella amiga teva, però no és res greu, no cal que vinguis. M'hi quedaré l'estona que faci falta, que se senti escoltada, atesa... que tingui informació. Menjaré alguna cosa a la clínica. T'estimo. *(Marca un altre número de telèfon. Salta el contestador)*. Res. Aquí tampoc. No ets a la feina. El mòbil apagat i tampoc a casa. T'he deixat un missatge al mòbil així que si sents aquest abans escolta el del mòbil. T'estimo. *(Mirant a Bert.)* Bé, haurem d'anar marxant, el meu deure hipocràtic em reclama.

Bert: No em deixi amo. Sé que s'ho està pensant. M'hi esforçaré. El necessito. M'hi esforçaré.

Horaci: És per això que quan ahir et vaig donar l'ordre de venir aquí vas-

Bert: Ja li vaig dir que no podia ahir.

Horaci: I per què se suposa que jo ... JO... he de cedir? Quan et dono una ordre la compleixes i santes pasqües. No n'hi ha prou en venir aquí i dir que em necessites. Tres

sessions a les escombraries. A mi m'és igual què facis amb la resta del món. El que jo vull és notar que ets meu. I posant peròs a les meves ordres quan t'exigeixo de venir aquí no és la millor manera. Ho entens?

Bert: Ho entenc perfectament, amo. És per l'edat?

Horaci: No.

Bert: Però la meva xicota, no podia...

Horaci: No m'expliquis històries. No m'interessen. Ja sé el que farem. Jo ara me'n vaig perquè me n'he d'anar. És una urgència. I ni que no ho fos. Et quedaràs aquí. Fes el que vulguis. Neteja, si t'avorreixes. Quan torni. Et depilaré completament. Completament, vol dir completament. No només el pit i les aixelles. Cada plec dels teus ous lluirà com la pell d'un nadó. Sobre la polla ni un record d'ombra. I el forat del cul lluent com una patena.

Bert: Però com-

Horaci: Aquí està la cosa. Òbviament ella se n'adonará. Però aquest no és el meu problema. No. També tens un altra opció. T'acabo de deslligar. Et vesteixes. Baixem junts per l'ascensor i no ens tornem a veure mai més. *Mai més.* (Sona un altre telèfon mòbil, ara és d'en Bert.) Mira si soc generós. (Quan deixa de sonar.) Què has decidit?

Bert va per dir un "Sí" impulsivament. Horaci el talla.

Horaci: Recorda, la paraula dita no es pot fer enrere. I apaga el mòbil quan siguis amb mi.

5.

A la galeria. Marga està fregant.

Flora: Et fa res quedar-te?

Òbviament Marga no l'ha sentida.

Flora: (Fluix.) És ben camatorta aquesta tòtila.

Es posa en el camp de visió de Marga.

Marga: Vaig ràpid perquè tinc pressa. Celebrem sis mesos. Només de dir-ho m'emociono. He comprat entrades pel teatre. És una sorpresa. Es pensa que anem a sopar. Aquella de riure, que es veu que et fan sortir a l'escenari, és clar que el meu xicot sent tan tímid es morirà de vergonya si el fan sortir, però almenys riurem perquè es veu que sí que de riure en fa i en fa molt hi van anar unes amigues meves del poble que van baixar expressament per veure-la diumenge a la tarda i diu que van riure i s'ho van passar més bé que mai al teatre que es pensaven que això del teatre és per avorrir la gent o per explicar coses estranyes però com que ja els hi havien dit que cantaven i que això et fan plegar cortines i et posen unes plomes com de vedets i es veu que no sé què fan amb entrepans... quines ganes... no m'ho van voler explicar però em van dir sobretot ves-hi abans... que elles no ho sabien... ves-hi abans... que es veu que... això no m'ho van voler dir... no sé... es veu que s'hi ha d'anar abans... abans de l'hora que posa a l'entrada... una mica absurd tot plegat... vostè amb la cultura que té no l'haurà pas vista aquesta que li dic?

Flora: Em sap greu.

Marga: No li'n sàpiga. Si està bé ja li explicaré demà.

Flora: Dic que em sap greu perquè penso que no hi podràs anar.

Marga: I això?

Flora: M'ha sortit un imprevist, urgent. He d'anar-me'n... ara mateix. No em puc quedar a rebre les fotografies noves.

Marga: Les de la Carme Gotarde?

Flora: Exactament. T'hauràs d'esperar tu.

Marga: Vaig anar a internet a mirar-ho de seguida. M'agraden molt els retrats que fa. El contrast.

Flora: M'has entès? (*Pausa.*) Ho has entès?

Marga: El que faci falta, ja ho sap.

Flora: Arribaran molt tard. Encara no han sortit d'Olot, problemes amb el transportista, m'han dit. Potser siguin les dotze tocades quan-

Marga: Les dotze?

Flora: M'agrada rebre-les a mi, les fotografies. Ja ho saps. Però com t'he dit m'és impossible. No puc pas dir que cancel·lem la comanda perquè ets al teatre menjant mortadella, oi?

Marga: Però...

Flora: Entenc que sigui un dia especial, jo també estic enamorada i sé perfectament què sents però el primer és el primer.

Marga: Sí.

Flora: Si vols truco i-

Marga: No cal. Em quedaré.

Flora: Sí? Sabia que ho entendries. (*Surt i torna a entrar amb la bossa i amb la jaqueta posada. Comprova uns papers, els agafa.*) Crec que són aquests. Adeu. (*Fa per marxar. Va cap a Marga*). Ets un àngel.

Marga: Ara mateix el truco i li dic que m'espero a casa. Ho entendrà. Igualment ell no se l'esperava aquesta sorpresa. Així que si no té la informació no pot pas estar decebut o trist, no?

Flora: És clar que no. (*Pausa.*) Ei, m'estàs agradant molt. Farem moltes coses juntes. Mira, per compensar-ho no anirem al teatre que m'avorreix sobiranament però... et portaré algun dia a l'Auditori. T'agrada Schumann?

Marga: Sí.

Flora: Coneixes Robert Schumann?

Marga: No.

Flora: T'agradarà. I ara me n'he d'anar. Mira, així tens temps de repassar aquell racó d'allà, que amb les presses t'ha quedat per fer. I envia'm un missatge quan arribin que vull dormir tranquil·la. *Ciao, tanti baci bella.*

6.

Escena compartida.

Bert i Marga a la galeria. La galeria a les fosques amb algunes espelmes.

Horaci i Flora a casa. Horaci amb xandall i un llibre a les mans. Llegeix mentre fa rodolar una pilota de tennis per la planta del peu.

6.1.

Bert: Marga?

Marga: Sorpresa! Soparem aquí. Què et sembla?

Bert: Aquí?

Marga: Sí, aquí. Envoltats d'art.

Bert: Aquí al terra?

Marga: He comprat sushi.

Bert: És afrodisíac?

Marga: No ho sé, no n'he menjat mai.

Bert: I aquestes espelmes? Ah, és una instal·lació?

Marga: Burro.

Bert: L'és o no?

Marga: Tu què creus?

Bert: Uf... ni puta idea.

6.2.

Horaci llegeix cites d'Horaci en veu alta.

Horaci: Escolta aquesta: "El primer principi per escriure bé és pensar bé". Té raó.

Flora: Absolutament.

Horaci: La té tota.

Flora: T'agrada el llibre?

Horaci: M'agrada.

Flora: Estàs cansat?

Horaci: M'hauria de dutxar. (*Pausa.*) Estic tan bé aquí.

Flora: I no t'avorreixes sol corrent? Potser un gos... No, no he dit res, no vull pèls per casa! Va, llegeix-me'n una altra.

Horaci: "Qui troba gust a allò que no li pertany, està descontent del que té."

Flora: A veure, repeteix-la.

Horaci: "Qui troba gust a allò que no li pertany, està descontent del que té."

Flora: Ara no sé si hi estic d'acord o no. Tu què en penses?

Horaci: Que m'hauria de dutxar. Ni idea. Oh, quin gust la piloteta.

6.3.

Marga: Tu primer.

Bert: No tu.

Marga: Tu.

Bert: Tu.

Marga: (*Menjant sushi.*) Mm, ara tu.

Bert: (*Menjant sushi.*) No té gust a res.

Marga: Em penso que s'ha de sucari amb la salsa de soja.

Bert: I això què es?

Marga: Sembla pernil dolç. (*Se'n menja.*) Ecs, és com colònia.

Bert: I això verd?

Marga: Ho sento. No ha estat massa bona idea això del sushi.

Bert: Què dius? M'encanta. (*Se'n menja tres de cop.*) A mi m'agrada tot. Hòstia com pica! Aigua, aigua, aigua!

Marga: La senyora Flora ha sigut molt amable. Quan li he dit que volia celebrar els sis mesos a la galeria no hi ha ficat cap però. Tot el contrari. Tot per l'amor. Si ha sigut ella que ha trucat al restaurant per encarregar el sushi i tot. Jo li he dit que no calia però ha insistit. Què volies que li digués? Li caic bé. Jo crec que... es molt aviat per dir-ho... però crec que d'aquí poc em demana que siguem sòcies o alguna cosa així. Em necessita. N'estic convençuda. No ho ha dit amb aquestes paraules però gairebé. La veritat és que ens complementem molt bé juntes. Tenim gustos semblants.

Bert: Menys en el menjar.

Marga: Bé... sí.... per ara. Però ens entusiasma Carme Gotarde. La música de Robert Schumman.

Bert: Gotarde qui era?

Marga: Però si te la vaig ensenyar per internet. Una fotografia antiga. D'aquí. Una nostra.

Bert: Ah? Aquells retrats.

Marga: Tiraràs moltes fotos al llarg del dia però no hi entens gens... Intento educar-te. Gotarde és brutal. Hipnòtica. Moderna. *Ti colpisce.*

Bert: Què has dit? Què parles?

Marga: Què passa?

Bert: Res, res. No sembles tu. Sembla que aquesta dona t'hagi posseït. No ets tu. No sembles la mateixa.

Marga: Gelosia?

Bert: No pas.

Marga: Guapo! M'agrada.

6.5.

Horaci: M'agrada, mmm, m'agrada. (*Ara Flora li està fent un massatge als peus.*) Oh!

Flora: Va no facis el pallasso. Ja t'hauries pogut dutxar abans. Llegeix-me'n una altra.

Horaci: T'agrada Horaci llegit per Horaci? La Horacíaada?

Flora: No siguis pedant.

Horaci: Jo pedant? Si me l'has regalat tu.

Flora: Va, llegeix.

Horaci: "Hi ha paraules que poden pal·liar el dolor present i poden alleugerir-te gran part del mal".

Flora: *Paraules que pal·lien el dolor* no ho sé però el meu curs de reflexoteràpia sí.

Horaci: És el millor curs que t'has apuntat mai.

Flora: Mentida! El de cuina mediterrània ens ha anat molt bé. A tots dos. El de flamenc, que encara que hi vagi només un cop cada quinze dies és perfecte per l'esquena. Per les cervicals. L'osteòpata no para de felicitar-me. Que no semblo la mateixa. I descarrego tensions com mai.

Horaci: El de gestió empresarial?

Flora: Perquè aquella inepta no en tenia ni idea. D'acord, soc negada pels números.

Horaci: Jo sí que tinc una paraula clau per tu.

Flora: Per a mi?

Horaci: Sí, per a tu.

Flora: Una d'aquestes que "alleugereixen els mals"?

Horaci: Aha. És dir-la i et tinc bavejant.

Flora: Com el gos del Pavlov.

Horaci: Exactament.

Flora: La conec. Sí, sí.

Horaci: Ho dubto molt.

Flora: Si d'una cosa estic segura és d'aquesta paraula.

Horaci: Ah sí? Com n'estàs tan segura?

Flora: Perquè la sé.

Horaci: Per quina lletra comença?

Flora: Per S.

Horaci: Per S? Per S no.

Flora: Per S, sí.

Horaci: T'estimo no comença per S.

Flora: T'estimo no. Però Schumman, sí.

6.6.

Bert: Schumann? Què saps tu de Schumann?

Marga: Va, calla... no parlem més de la senyora Flora. No em vull barallar. Si no em vols entendre no em vols entendre i si no em vols entendre no m'entenguis. Si la coneguessis no et comportaries així. Va, no ens enfadem, no pas avui. Què... algun efecte?

Bert: Efecte?

Marga: Del sushi. És afrodisíac o no?

Bert : Vi?

Marga: No que em descontrolo.

Bert: *(En beu una copa.)* Ara millor. *(Es besen.)*

Marga: Quina hora és?

Bert: Passa res?

Marga: No. Però afanyem-nos, fem-lo ràpid, que he de recollir tot això.

Bert: Ara?

Marga: Tu no et preocupis. Un de ràpid. Vaig calenta. I encara tenim temps.

(Continuen. Ell para quan la Marga li descorda el botó dels pantalons).

Bert: *(Sec.)* Para!

Marga: Passa res?

Bert: Sí.

Marga: Condons?

Bert: No. No és això.

Marga: Doncs?

Bert: És...

Marga: Diques.

Bert: És que... No sé... no sé com-

Marga: No m'espantis. M'has de dir alguna cosa greu?

Bert: No. Crec que no.

Marga: Creus que no. Això és que sí. Ja no m'estimes. Estàs estrany. Tens dubtes. Ho vols deixar. S'ha acabat.

Bert: No, no... no és res d'això.

Marga: Doncs, digues!

Bert: No sé com t'ho agafaràs.

Marga: Sí que és això. Jo ja sabia que no podia durar. Que durava massa. Ja m'ho veia a venir-

Bert: No és res d'això. I ho saps.

Marga: Aleshores?

Bert: A veure... Volia fer-te un regal que no t'esperassis.

Marga: Sí.

Bert: He voltat tot Barcelona i no he trobat res físic.

Marga: Oh, és això. No passa res. M'havies espantat. Tu ets el meu millor regal.

Bert: Però hi ha un regal. Una novetat.

Marga: Em tens intrigadíssima.

Bert li agafa la mà i l'hi posa al seu sexe per sota dels pantalons.

Bert: T'agrada?

Marga: Però què t'has fet?

6.7.

Horaci: Què tenim de menú?

Flora: Res. He vingut atrafegada, uns papers, i no he tingut temps de fer res. He trucat als del sushi.

Horaci: M'encanta el sushi.

Flora: Va, una altra.

Horaci: Però si te les llegeixo totes avui s'acabaran.

Flora: *(Deixa de fer el massatge.)* Mans enlaire.

Horaci: Això és xantatge.

Flora: Tu diràs.

Horaci: "El plaer que acompanya el treball fa oblidar la fatiga."

Flora: De fet, això dels papers és mentida. Són uns papers que he arreglat així a l'atzar. No sé ni perquè els he dut. Em feia mandra quedar-me. Són aquelles coses que fas per impuls. Ja em coneixes.

Horaci: Com et va amb...?

Flora: Amb la Marga? Molt bé. De fet, s'ha volgut quedar ella a rebre les fotografies de la Gotarde. El transportista arribava tard i... coses de feina.

Horaci: L'hauríem de convidar a sopar un dia d'aquests, no?

Flora: Quan arribin m'envirà un missatge.

Horaci: I no és molt tard?

Flora: (*Li agafa el llibre de les mans.*) Com era la frase? A aquí: “El plaer que acompanya el treball fa oblidar la fatiga.” Si està encantada amb la feina. Trobar-te en el camí a tu i de retruc a mi va ser una benedicció per a ella.

Horaci: Només deia que-

Flora: Sempre pensant amb altres tu. Si ets bona persona.

Horaci: Sí, Schumann.

Flora: Va. Prou de xerrameca. Vés cap a la dutxa.

Horaci: Sí, *heil Schuuuuu...bert!*

Flora: *Ma che sciocco!*

Horaci surt.

Flora: De fet, trobo que hauríem de deixar de menjar sushi. Ara tota la *xusma* en menja.

7.

Picadero d'Horaci. Silenci tens. Horaci està fregant el terra.

Horaci: No et deixis la càmera.

Bert: No.

Horaci: Adéu.

Bert: (*Bert la recull.*) Sí.

Horaci: Sí, és millor que te'n vagis.

Bert: Sí.

Horaci: Sí. I ja està.

Bert: N'hi deixo una.

Horaci: Mira estic de mala llet. Fot el camp. Fem-ho fàcil.

Bert: N'hi deixo una. De record. (*Agafa una fotografia de la bossa i la posa sobre algun lloc.*)

Horaci: No estiguis trist. Trobaràs algú altre. Algú amb qui et complementis. És qüestió de paciència. Tots dos sabíem que havia de passar. Tard o d'hora havia de passar. Ho hem provat. No ha anat bé. De fet, mai ha anat bé. I si les coses no són fàcils d'entrada... millor és deixar-ho estar abans no prenguem mal. Encara que no ho pensis

ara. Saps que és així. Agafa-t'ho com uns mesos d'experiència. Agafa-t'ho positivament.

Bert: Però...

Horaci: Però què?

Bert: .. penso que hi ha hagut...

Horaci: Digues.

Bert: No sabia com dir-ho... Sí, hi ha hagut... màgia entre nosaltres? Ha d'admetre que la sessió d'avui ha sigut... diferent.

Horaci: Què hi ha hagut de màgic? No em facis riure. Què de transgressor? De vertigen? De pau profunda després de la sessió. Després de tot el dolor. De l'esforç? Què? Ja t'ho diré jo el què! Una bassarada de pipí. Res més. Menys de zero. I què em diràs ara un altre cop? El de sempre? Que ets jove? Que vols? Que hi poses tota la teva voluntat i ganes però que ets inexpert? Que no t'atreveixes a fer res que no et mani per no fer-me enfadar però que...? Que vols una altra... escolta'm bé UNA ALTRA oportunitat –a què em sona això?- com si el temps que he perdut en tu no fos valuós. Que portem mesos, així! Has multiplicat per cinc el meu límit. No em reconec. Només perquè estàs boníssim? I ?... Jo estic en tot això per sentir-me més viu i perquè l'altre, o sigui tu, es senti més viu que de costum. Per posar-me calent. Calent de debò. Perquè m'escalfin la suor, els dildos, les olors, les pinces, els punys, la teva ànima sotmesa a la meva dominació, la màgia –aquesta sí que és la bona- de trencar amb el món i estar a l'altre costat, estar a milers de quilòmetres dels veïns de dalt o dels de baix, de la gent que passa per aquell precís moment pel carrer mentre t'empasses a raig la meva orina, perquè t'agrada, perquè m'ho demanes, perquè m'ho supliques... Parlo de teixir uns codis que per a ells, per a tots ells -normals deformes- resultarien del tot incomprendibles. Però perquè tot això es produeixi necessito sentir que l'altre és amb mi. Necessito sentir que som dos. Necessito sentir que cadascun dels dos està empenyent la roda. I necessito desitjar. I necessito que em desitgin. Que em desitgin de debò. I perquè això passi, no n'hi ha prou amb què tu, en el teu interior ho desitgis, però et mostris poruc. Jo no vull per a gos a un noi fibrat de fireta. Vull un gos frisós que bordi i remeni la cua cada vegada que em vegi, que gemegui, que plori, que s'abraci a mi, que s'enrosqui a les meves cames amb fruïció malaltissa que amb salti de cop a sobre per llepar-me la cara. M'has entès? Un gos viu. No un obedient inanimat. Prefereixo mil cops més que no aguantis la vara sobre el teu cul quan te l'enceto buscant clemència en les meves cuixes que no pas que ho aguantis tot però et tanquis en

tu mateix. Absent. Abans, durant i especialment després. Perquè puc entendre que per suportar determinats càstigs, un gos precisi d'aquest tancament, d'aquesta concentració, però immediatament després d'aquesta contracció, d'aquesta concentració en tu mateix, ha de venir obligatòriament una expansió, una expansió que es dirigeixi cap a mi, que amb la nineta dels ulls em digui ple d'èxtasi, humiliació i vici: gràcies AMO. Gràcies per haver-te trobat en el camí. Gràcies per fer-me ésser. Jo que he nascut per ser voluntat d'algú. Gràcies per deixar-me ser la teva.

Quin plaer en trec jo de pegar-li a un gos de porcellana? Cap ni un.

Bert: (*A punt del plor.*) Cap. Cap.

Horaci: Veus? Es trenca. La porcellana es trenca.

Pausa. Horaci l'abraça.

Horaci: No ploris.

Pausa.

Bert: Una última oportunitat.

Horaci: No m'ho puc creure. Ho dius de debò?

Bert: No ho diria si no estigués empalmat. Si us plau.

Horaci: La paraula dita no es fa enrere. Ho dius de debò?

Bert: Sí, amo.

Pausa.

Horaci: D'acord. L'última. En trauré uns diners. Et diré el que farem. Et vendré. Per unes hores. Abans del cap de setmana t'enviaré un missatge de text i vindràs immediatament cap aquí. Ho deixaràs tot. Estiguis fent el que estiguis fent. Jo no hi seré. Et posaràs un antifaç opac que et deixaré aquí a sobre i t'hauràs d'esperar. Vindran uns amics meus. Faràs tot el que et demanin. Tot. Sense protestar. Sense veure res. Perquè és la meva voluntat fer-los aquest regal. I la teva servir la meva voluntat. Si ells em diuen que n'han sortit satisfets, continuaré ensinistrant-te. I tindràs dret a aquesta oportunitat que em demanes. Si diuen el contrari... doncs res... No et trucaré mai més. No em busquis tu tampoc. Què hi dius?

T'hi veus en cor?

Pausa.

Bert: Sé que és molt pacient amb mi. Sé que encara tinc barreres i que em costa trencar-les. Sé que vaig pel bon camí i sé que és amb vostè amb qui el vull recórrer. Sé també que no puc obligar-lo i que vostè té tot el dret d'estar enfadat amb mi quan considera que no he acomplert les seves expectatives. Sé que després de cada sessió que tinc amb vostè, quan surto al carrer, o moltes vegades fins i tot hores després m'estremeixo amb calfreds involuntaris de plaer. Soc un privilegiat. I això em recorda... aquest estat físic em recorda... les ganes que tinc de tornar-lo a servir de nou. Que soc seu. Sé que soc seu pels calfreds que em provoca dies després. O setmanes.

Horaci: Ah sí? *(Té l'impuls d'abraçar-lo de nou però no ho fa.)*

Bert: Si em permet voldria continuar... No és fàcil...però... no puc sotmetre'm al que em demana. Jo no vull sotmetre'm a la voluntat d'altres cossos. Jo en tinc un de sol d'amo. I és vostè. Si no troba agosarada l'expressió em permeto dir que l'he triat. I en aquesta tria no hi cap la venda a tercers. Cedeixo en el fet de compartir-lo amb altres submisos. Sé que ho fa. Que en té més. Res a dir. Sé que té dona i potser fills. Jo tinc xicota. És legítim. Res a dir. I ho entenc. Res a dir. Tot i que no m'agrada. No m'agrada gens. Però si hi fica altre gent entre nosaltres dos hi haurà massa interferències. I vull ser seu només. Potser no estigui justificat. Segur. No puc compartir-lo per més que vulgui obeir-lo i per més que sàpiga que això implica el final de la nostra relació física. En cap cas mental. Perquè si una cosa tinc clara és que no seré de cap altre. De ningú més. Això li ben prometo. Serà el meu càstic. És cert, vostè posa les condicions. Tingui les raons que tingui. És cert, jo soc suficientment lliure de cedir o no a aquestes condicions. Però tinc el cervell que tinc. I aquesta nova condició la de vendre'm o regalar-me no la puc, no la vull acceptar.

Horaci: D'acord, doncs s'ha acabat.

Bert: Sí. Això sembla.

Horaci: Adeu i bona sort.

Bert: Però no s'enganyi. I ara et parlaré de tu si m'ho permetes. Segurament jo no hagi estat a l'alçada de la situació, és així, però com molt bé deies aquesta relació és, era, una cosa de dos. Així que la culpa la devem tenir d'alguna manera tots dos. No?

Horaci: Fora. Desgraciat.

Bert: Potser siguis *tu* qui no tingui les idees tan clares.

Bert tanca la porta. Bert plora desconsoladament al passadís.

Horaci: Fill de puta. Fill de la grandíssima puta!

Horaci plorarà més tard.

8.

Les escenes reproduiran la vetllada abans, durant i després d'un sopar a casa d'Horaci i Flora.

8.1.

Marga: Fa tard. Em sap greu.

Horaci: Tranquil·la.

Marga: No sé... m'ha dit que estava a punt d'arribar.

Flora: Ai, els homes. (*Rient.*) Posem música?

Horaci: Quan s'escolta música s'escolta música. Quan s'està pels convidats s'està pels convidats.

Flora: Alguna queixa?

Horaci: Millor que no n'hi hagi cap.

Flora: Posaré Schumann.

Marga: Robert Schumann.

Horaci: Exactament. T'agrada?

Marga: Molt bo el vi. Sí.

Flora: Diu si t'agrada Schumann.

Horaci: El vi també.

Marga: Molt bo.

Flora: L'altra dia vam anar amb l'Horaci a l'Auditori a escoltar el concert per a contrabaix i orquestra de Schumann. Tranquil no el posaré.

Horaci: Jo soc més de Schubert. Més bandarra.

Flora: Sempre em diu el mateix. Per fer-me la punyeta.

Horaci: És veritat. (*Sona el concert de Schumann que acaba de citar.*) Ja l'ha hagut de posar.

Flora: Però l'adora.

Horaci: Sí. (*Escoltant.*) Realment una música extraordinària. Parla de la follia.

Marga: Ah, sí?

Flora: Un dia et portaré a l'Auditori a escoltar-lo.

Marga: M'encantarà.

Flora: I no parla de la follia sinó de la lluita contra la follia. T'agradarà ja ho veuràs.

Horaci: De fet, si Schumann és Schumann és gràcies a la seva dona: Clara Wieck.

Flora: La millor pianista del segle XIX.

Marga: Clara com?

Horaci: Això sí, quan Schumann era al sanatori ella tocava les teclades de Brahms.

Aquestes xafarderies m'encanten.

Flora: (*Seca.*) Triga molt o només m'ho sembla a mi?

Marga: Sí, no sé què deu-

Flora: Té (*donant-li la seva copa a la Marga. A Horaci.*). S'ha d'estar pels convidats. Us portaré un entrant. (*Surt.*) A veure què us sembla.

Horaci: Què? Ja et tracta bé?

Marga: Sí.

Horaci: Té el seu caràcter però és esplèndida com poques.

Marga: No sé com puc agrair-li. La veritat és que més que una feina el que em va oferir aquell dia va ser un canvi de vida. Tot gràcies a vostè.

Horaci: Ella n'està molt de tu. Vull que ho sàpigues. Sempre en diu coses bones.

Marga: És molt amable.

Horaci: Encara que avui no sigui el seu millor dia. L'hauràs de perdonar. No entenc perquè ha trigat tant a convidar-vos.

Marga: La feina.

Horaci: Sí, la feina. Per cert, si m'ho permetes, sense dobles intencions, bon escot.

Marga: Gràcies.

Horaci: Així m'agrada. Se't veu feliç.

Marga: Ho soc.

Horaci: Brindem per això.

Marga: No han volgut tenir fills vostès?

Horaci: Com?

Marga: No veig cap fotografia.

Horaci: No en tenim. No.

Marga: Pregunta desencertada, oi? Em passa sovint.

Horaci: Tranquil·la. Jo no tinc fills. I amb la Flora quan ens vam conèixer ja era massa tard.

Flora: (*Entrant.*) M'esteu criticant?

Horaci: Mai de la vida.

Marga: Em deia que no tenien fills.

Flora (*Tallant*): Prova. (*Li agafa la copa de vi*).

Marga: Són patates xips?

Flora: Iuca.

Marga: Iuca?

Flora: Rica en carbohidrats i pobra en grasses. Iuca i carxofa. (*A Horaci, a part.*) No em fa efecte.

Marga: Molt bona. El trucaré (*agafa el mòbil.*)

Horaci: Quant fa que te l'has presa?

Flora: Deu minuts.

Horaci: 15 mg de clorazepat. Trigarà ben bé deu minuts més encara.

Flora: No noto res.

Horaci: Tranquil·la. Respira. Respira. Molt millor... així. Estàs bé?

Flora: Sí, sí.

Horaci: Si vols els hi diem que marxin. No tens perquè- No hi ha cap necessitat de-

Flora: No, no. (*A Marga.*) A veure si ho endevino. Tu deus-

Marga: No l'agafa.

Sona l'intèrfon.

Flora: Ja el tenim aquí. (*Flora va a obrir. Surt.*)

Marga: Estic nerviosa. És com si el presentés a gent molt important. No sé. Espero que us agradi. Vull dir que us caigui bé. Vaja, que passem una vetllada agradable com se sol dir.

Timbre. Flora obre. Sentim una breu conversa al rebedor. Deixa l'abric, etc...

Marga: Ara m'he quedat muda. Vull que tot surti bé.

Horaci: Tranquil·la.

Bert (*entrant*): Perdó per la tardança.

Mirada Bert-Horaci.

Flora: (*entrant rere seu amb un ram de flors.*) Mira què ens ha portat el noi! *Bei fiori.*

Bel ragazzo!

8.2.

Asseguts a taula. Fa una estona que sopen.

Marga: I en té molts a la consulta?

Flora: Ni t'ho imagines.

Horaci: Sí, uns quants.

Marga: Suposo que no pot dir noms, oi?

Horaci: No.

Flora (*a Bert*): Una mica més de vi?

Bert: Sí, gràcies.

Horaci: No et convé fer barreges.

Flora: Si en vols més m'ho dius. No cal que te n'ofereixi jo. Tot el que hi ha a taula s'ha d'acabar.

Bert: Tot és molt bo.

Flora: T'agrada?

Horaci: Però n'hi ha molts més dels que et puguis imaginar.

Marga: Sí, a totes aquestes actrius i presentadores se'ls hi veu... vaja que es nota que s'han fet algun retoc. Es nota.

Flora: L'Horaci es nega a convertir una dona en una nina inflable.

Horaci: Si ho puc evitar ho evito.

Flora: Clar, no sempre es pot. De vegades sí. (*A Marga.*) Va ser el teu cas.

Marga: Sí. (*A Flora.*) Em posa una mica més de vi?

Flora: Tu mateixa. (*Agafa el vi i omple les copes dels altres que són mig buides.*)

Horaci: Sempre hi ha una frontera, que sol ser mental.

Marga: Però totes es noten. S'acaba notant.

Horaci: No. La majoria no.

Marga: Sí? I no em pot dir les inicials. Així tipus D. S o J. M.

Tots riuen.

Marga: És molt bo aquest sushi.

Flora: No és sushi. És carpaccio de bacallà sobre un coixí de ceps a l'oli d'oliva negra.

No és sushi.

Marga: Boníssim.

Bert: Sí. (A la Marga.) Us coneixíeu?

Marga: No. Sí. Després t'ho explico.

Flora: Així que fas fotografies?

Bert: Sí.

Horaci: De rajoles del carrer.

Marga: Com ho sap?

Horaci: Jo? M'ho deus haver dit tu abans. Deu haver sortit a la conversa.

Marga: Jo? Hem parlat d'això? No me'n recordo.

Horaci: No m'ho puc haver inventat. Potser soc endeví?

Marga: Deurien ser els nervis. Com que trigaves tant! Xerro i no sé ni què dic.

Flora: Doncs a veure si algun dia passes per la galeria i me les ensenyes. Qui sap?

Potser estem davant del nou Brassai...

Marga: Brassai. Sí. Me n'havies parlat.

Flora: ...i nosaltres sense saber-ho. Si que es posa bé aquest vi. Una mica més?

Marga: Sí.

8.3.

Les noies no hi són. Les sentim a la cuina. Tensió.

Horaci: Estàs molt callat.

Bert: Aquesta situació m'incomoda tant com a tu.

Horaci: Riu, home.

Bert: No hi veig la gràcia. Si no fos per la Marga me n'hauria anat només veure't.

Horaci: No semblas el mateix.

Bert: Tu tampoc. Així que aquesta és la teva vida.

Horaci: No em jutgis.

Bert: No ho faig.

Horaci: Si no fos per elles, m'aixecava ara mateix i et feia una cara nova. Però no pas amb el bisturí.

Bert: Quina por.

Horaci: Definitivament no sembles el mateix.

Bert: Tu tampoc. Ni la pitjor vida que m'hagués pogut imaginar per tu supera la realitat. Un anodí paio de cinquanta.

Horaci: Tots tenim secrets per amagar. D'això es tracta. Tu per exemple...

Bert: No em jutgis tu ara a mi.

Horaci: No ho faig. Però et miro i no em mereixes cap respecte. No t'equivoquis. No és un compliment aquesta vegada. Text i context. Et miro i veig covardia. Algú que s'amaga rere unes faldilles. Un nen sota les faldilles d'una-

Bert: Com fas tu.

Horaci: No pas. No t'equivoquis.

Entren Flora i Marga.

Flora: Què, parlant de futbol?

Marga: Que avorrits! L'altre que no és Brassai qui era?

Flora: Rodney Smith? Lara Zankoul? Eugenio Recuenco? Brooke Shaden? Martin Stranka? Tommy Ingberg? Erik Johansson? Gregory Crewdson?

Marga: Para, para.

8.4.

Més tard. Encara a taula.

Flora: Doncs nosaltres amb l'Horaci ho fem cada dia.

Horaci: Si no perquè et cases?

Bert: Per què?

Flora: Nosaltres portem set anys de casats. I cada dia. De fet ens coneixem de molt abans. Però... Si us incomoda que parlem d'aquestes coses no en parlem.

Marga: No, no. Hi ha confiança.

Flora: De fet, jo era l'amant de l'Horaci. Jo era l'altra. Vaig ser l'altra força temps.

Horaci: No te n'hauràs pres més d'una? (*Alt.*) Molt bo el magret.

Flora: No. Gràcies. Sempre em surt bé. Des que vaig fer aquell curs de magrets al Midí francès.

Marga: Es fan cursos d'això?

Flora: *Estavo scherzando*. Faig cursos de tot.

Horaci: Diu que feia broma.

Marga: Ah.

Flora: Però acabeu-vos el vi. Que per quatre gotes que queden. (*En posa a tothom. Bert tapa la boca de la copa amb la mà*).

Marga: Et trobes bé?

Bert: Sí, sí.

Marga: Tan calladet.

Bert: Estic bé.

Marga: Més fort. De vegades l'he de renyar perquè em parla fluixet que sembla que ho faci volent... si sap que...

Bert: ESTIC BÉ.

Marga: Acosta't. (*Petonet.*)

Flora (*a Horaci*): Com era aquella cita de l'altre dia? De l'Horaciada.

Horaci: No ho sé. N'hem llegides tantes.

Marga: L'he fet seure a aquest costat per l'orella.

Horaci: Les otitis de petit sovint són difícils de detectar. No entenc aquesta aversió als audíofons que té la gent. Si et convé, te n'hauries de comprar un, et puc recomanar un-

Marga: Oi que és guapo?

Flora: ...aquella de... que em ve... que em vol venir... com era?

Marga: A aquest no l'operaries mai. (*Petonet.*) És perfecte. Oi que és perfecte?

Flora: Sí. "Recorda preservar la ment serena davant els esdeveniments greus."

Horaci: Primordial, efectivament.

Bert: Sí, primordial...

Horaci: Per això no beguis més.

Bert: Tu tampoc.

Flora: ...efectivament.

Marga: ...?

Flora: Com que es diu Horaci li vaig regalar un llibre de cites d'Horaci. Sí, soc així d'original. Que absurda. I quan torna de córrer-

Horaci: Sempre que puc.

Flora: El que sigui. I després de córrer, és de rituals el meu home, doncs llegim unes quantes cites d'Horaci cada vespre. Com si fossin haikús. I no et pensis, és entretingut. Et fa pensar. *Mens sana in corpore sano*. Doncs, això. Jo era la seva amant. I un dia vaig dir que prou. O ella o jo. I vaig passar a ser la seva dona. Tot i que jo ja estava casada! És una altra història. Si fos per a ell-

Horaci: No era pas jo qui estava casat. Tu ho has dit.

Flora: Vaig guanyar un nou marit. I vaig perdre una filla pel camí.

Marga: Ho sento molt. Ha de ser molt dur sobreviure als fills.

Horaci: No és pas morta.

Marga: Ah.

Flora: Ara m'odia.

8.5.

Han fet les postres. Alguns cafès i licors sobre la taula.

Flora: Va parlem de sexe. Que sempre distreu.

Marga: Jo per aquestes coses...

Flora: Hi ha confiança no? Som amigues!

Marga: No penso que...

Flora: Som amigues o no som amigues?

Marga: Sí. Sí. I què vol saber?

Flora: No és que vulgui saber res. Però ja ho diuen... els qui parlen poc després al llit... ets Taure?

Marga: La veritat no em puc queixar. He de dir que hem descobert el sexe anal i és...

Bert: Marga!

Flora: Perdó. És culpa meva.

Bert: No beguis més.

Horaci: Flora, prou vi.

Flora: No volia incomodar-te.

Bert: Ha estat una vetllada molt agradable. Però és tard. Potser-

Flora: Ara s'ha enfadat. Deus ser Capricorn, doncs.

Bert: No. Però hauríem de començar a anar marxant.

Flora: D'això res. Una última copa.

Bert: Que no cal. Merci. És tard.

Flora: He dit una última copa i no se'n parli més. (*Surt.*) Escorpí?

Horaci: Perdoneu-la. Avui. Feia anys que no sabia res de la seva filla. I ha rebut una carta molt desagradable. Ha begut, ha barrejat. Us asseguro que és molt millor entrar en el seu joc una estona més. Ella mateixa marcarà el final de tot plegat. S'adormirà. No falta gaire. Us ho asseguro. La conec. Serà el millor.

Marga: No sabia que.... Pobreta.

Flora (*entrant*): On ens havíem quedat?

Marga: Parlem de polles.

Bert: No m'ho puc creure.

Marga: Va. Parlem de polles.

Bert: Marga!

Marga: Ens ha dit que seguíssim el joc. (*A Horaci.*) Oi que hem de seguir el joc?

Seguim el joc. Ella vol jugar. Juguem, juguem... juguem a ni sí!

Flora: Ni sí?

Marga: Sí... és un joc molt senzill... tries una persona i li fas una pregunta. I aquesta ha de contestar però la gràcia rau en què no pot dir ni sí ni no ni blanc ni negre ni or ni plata.... potser sigui una mica massa infantil ara que ho penso.

Horaci: No, jo tinc una pregunta... per a la meva dona.

Flora: Per a mi?

Marga: Per a tu ha dit. Sobre què?

Horaci: Acomoclitisme.

Marga: El què?

Horaci: Sí... pura hipòtesi. Si un dia jo arribés a casa amb... els genitals completament depilats? Què pensaries?

Flora: Sense pèls a la tita?

Horaci: Sí. Ni als testicles. Per motius com... no ho sé, quins motius podria tenir? Ah, sí...per higiene, per exemple.

Flora: Sense pèls a la tita?

Horaci: Sí.

Flora: Sense pèls? Com un dofí? Quina aberració.

Horaci: Efectivament.

Flora: No m'espantis.

Marga: Has dit *no*. Has perdut. No podies dir *no*.

Flora: T'has depilat la-

Horaci: No. És un suposar. Tu te'ls depilaries, Bert, els ous?

Pausa.

Marga: Us he de confessar un secret.

Bert: Marga!

Horaci: Una altra copa?

Flora: Que en siguin dues.

Marga: Tres.

Rialles.

8.6.

Flora està dormint al sofà. Marga completament pet, remuga coses que no s'entenen. Horaci està al costat de l'orella que Marga no sent. S'han intercanviat les posicions amb Bert.

Horaci: Per fi, sols.

Bert: Això sembla.

Marga: M'huuuu estic passant mol beeeeeee.

Horaci: Ella s'ho està passant molt bé.

Marga: Vicccca l'amour. No. L'amore. (*Cantant.*) Amoreeeeeee mio, love me forever...

Horaci: Com desafina. Podem parlar?

Bert: No penso que sigui el lloc ni el moment més indicat.

Horaci: "Pensa que cada dia és el darrer que llueix per a tu, i rebràs agraït l'hora que se't dona i no esperaves." Horaci dixit.

Bert: Com?

Horaci: Jo i un encestre meu. Res. Que estic convençut que "rebràs agraït l'hora que se't dona i no esperaves."

Marga: (*Cantant.*) Boig per tu. Se moooooooooolt bé que desdaquetbar jo oooooooooo puccccc arrrfar on.... tuuu.

Bert: Potser seria hora de marxar.

Horaci: T'estic fent un regal que no et mereixes. No sé si ho has entès. (*Petita pausa.*)

Anem a pams. Quan ens vam veure per última vegada.

Bert: Que ens pot sentir.

Horaci: Amb la turca que porta no se n'adonaria ni que li faig una rinoplàstia. (*Alt.*) OI QUE NO???????

Marga: (*Remuga alguna cosa incomprendible.*)

Bert: Ni se't passi pel cap.

Horaci: M'ofens. Saps perfectament que no ho faria.

Bert: Perdona.

Horaci: Perdona, què?

Marga: ua nittttttt inolvidable. (*Fa un últim cop de cap sobre la taula i es queda fregida.*)

Bert: Perdona, res.

Horaci: Has perdut la memòria? (*Petita pausa.*) Perdona, QUÈ?

Bert: Tinc prou sentit comú com per no deixar que-

Horaci: Ets una criatura que no sap res. Un simple aspirant. De qui ets?

Bert: Que ens poden sentir!

Horaci: Que ens poden sentir, que ens poden sentir! Covard.

Bert: Sí.

Horaci: De què tens por?

Bert: No sé si m'agrada el que està passant.

Horaci: Tu ets el teu únic obstacle. Tu i el teu cervell de merda. (*S'aixeca.*) No em miris! (*Torna amb un plug que posa sobre la taula.*)

Bert: No puc creure- (*Horaci el pega, una bufetada seca.*)

Horaci: Més tranquil?

Bert: ...

Horaci: Ara que estàs més tranquil. Vull que recordis la conversa del nostre darrer dia.

Vas ser dur. Vas dir coses...

Bert: Sinceres.

Horaci: Exactament. Recordes què em vas dir... al final?

Bert: Si vols que et demani perdó. Et demano perdó. Podem marxar?

Horaci: Vull que facis memòria. T'ajudo?

Bert: Si us plau.

Horaci: De qui...? Recorda.

Pausa.

Horaci: Que mentalment... va que t'ajudo... que mentalment no deixaries.... no et ve?... no deixaries mai de ser... meu.

Bert: Que no deixaria mai de ser seu.

Horaci: Exacte! Això no caduca. Encara penses el mateix?

Pausa.

Bert: Mentalment.

Horaci: Encara penses el mateix, doncs.

Bert: La paraula donada mai no es fa enrere. Vostè m'ho va ensenyar.

Horaci: Ara vull que vagis a la meva habitació. Sobre el llit hi ha un xandall vermell. És meu. Te'l poses.

Bert: Hauria d'endur-me a la Marga. T'asseguro que demà quedem i-

Horaci: De qui ets? (*Bufetada.*) Ara vull que vagis a la meva habitació. Sobre el llit hi ha un xandall suat i pixat, ho he fet abans quan he anat al lavabo. Te'l poses. I te'l poses sense calçotets.

Bert: Hem begut tots una mica massa.

Horaci: No em facis enfadar.

Bert: Demà... el que vulguis. Avui, no. Demà....parlem. Demà.

Horaci: No. Veig que no m'has entès. No és moment de dubtes, ara. Res d'ahir. Res de demà. Avui. Ara. És un miracle que hagi passat el que ha passat. Mira'm als ulls:

“Pensa que cada dia és el darrer que llueix per a tu, i rebràs agraït l'hora que se't dona i no esperaves”. Així que acota el cap, mires les rajoles que tant t'agraden, són una preciositat hidràulica, i vas a la meva habitació, et despulles, et poses el xandall i a més per desobedient t'introdueixes això (*agafant el plug.*) Que no et surti sota cap concepte. T'ha quedat clar, puta gossa?

Bert surt. Horaci mulla un tovalló amb cloroform que havia dut amb el plug i primer el fa respirar a Flora. Després a Marga. Comprova que estan adormides. Bert torna a

entrar amb els pantalons de xandall que li marquen una erecció considerable. Mirada avall.

Horaci: No pateixis per elles. Dormiran una bona estona. I ara faràs tot el que jo t'ordini. Ja no hi ha marxa enrere. Has dut la càmera?

Bert: Sí, amo.

Horaci: Ves a buscar-la.

9.

Escena de tres espais sempre presents. Marga anirà d'un espai a l'altre. Els espais aniran desapareixent a mesura que es resolguin les escenes.

9.1

Consulta d'Horaci. Horaci i Marga. Silenci tens.

Marga: Parli.

Horaci: No sé què dir.

Marga: Senzillament digui que és mentida.

Horaci: És mentida.

Marga: Ara sigui honest i digui que és veritat.

Horaci: És veritat.

Marga: És un fill de puta. Només desitjo que cometi una imprudència mèdica i l'inhabilitin i el tanquin a la presó la resta de la seva vida. I que a la presó un psicòtic li arrenqui els mugrons a queixalades i li clavi un ganivet pel cul, mentre mor dessagnat implorant clemència i ningú no el reculli de terra. No es mereix viure.

Horaci: Entenc la seva ira.

Marga: Que cony ha d'entendre.

9.2

Galeria d'art. Flora i Marga.

Marga: No ho entenc.

Flora: Aquest és un d'aquells moments a la vida que hagués volgut no néixer.

Marga: I no s'ho podia haver guardat per vostè sola?

Flora: He pensat que les havies de veure.

Marga: Per compartir la desgràcia? Per sentir-se millor?

Flora: Per totes dues coses, suposo. I perquè les havies de veure.

Marga: Hi ha d'haver una explicació.

9.3

Bert i Marga. Bar.

Marga: Hi ha d'haver una explicació.

Bert: No ploris.

Marga: Faig el que em surt dels ovaris. No ho has fet tu tot aquest temps? Per què?

Bert: Res del que et pugui dir penso que et pugui servir.

9.4.

Horaci i Marga.

Horaci: Res del que et pugui dir penso que et pugui servir en aquests moments. (*Obre un calaix. Treu una capsula de pastilles.*) Pren-te això. T'anirà bé. Serà millor que marxis.

Tinc visites esperant.

Marga: I això?

Horaci: 10 mil·ligrams de diazepam. Un cada-

Marga: Vaja, Valiums.

Horaci: Et recomano que et calmis. Res més que això. Només és una ajuda. Ja t'he dit que entenc la teva ira. Estàs en estat de xoc. És difícil que puguis raonar sensatament, ara mateix. Amb el temps. Potser amb el temps acabis entenent... que havia de passar.

Marga: Entenent què? Com puc entendre això? (*treu tot de fotografies de la bossa.*) No és aquest vostè? Sí. No està introduint una ampolla de vi al cul del meu xicot? Sí. No el té ple de pinces d'estendre roba als mugrons, als ous, per tot el cos? Sí. I aquestes d'aquí... aquestes dues d'aquí al sofà dormint qui són? No som jo i la seva dona? Sí. Sí, sí. Ara digui'm que això era inevitable -que havia de passar. Digui-m'ho... si té collons!

Horaci: Ell ja ha pres una decisió.

Marga: (*Li escupa a la cara.*)

Horaci: "Recorda preservar la ment serena davant els esdeveniments greus."

Marga: (*Li escup de nou a la cara.*) Llesta no seré. Però no soc imbècil. Esteu malalts.
(*Surt.*)

9.5.

Flora i Marga.

Flora: Estic malalta. Tinc febre. Estic tan perduda com tu. No em justificaré de res. Però et recordo que sóc jo qui ha trobat les fotografies. Soc jo qui ha patit el trauma de veure-les primer. El trauma de trobar la càmera, d'agafar-la i de fer-me l'estúpida intrèpida... de fer-me la xafardera, l'aventurera i mirar les fotografies digitals que hi havia emmagatzemades. *Oddio! E encora sono io la colpevole!!!* Soc jo qui ha tingut la sang freda d'anar a l'ordinador i fer-ne còpies. Soc jo qui les ha impreses una per una veient les vexacions més inimaginables que podia fer el meu marit al teu pelacanyes-

Marga: Pengi-les a la galeria, encara es farà rica.

Flora: No siguis cínica.

Marga: Aquí l'única puta cínica és vostè.

Flora: Marga!

Marga: Marga Merda! En mi no és just. Una desgràcia així en mi no és just. Però en vostè sí. Es mereix que la seva filla l'odiï. (*Flora li fa una bufetada.*) Es mereix que la seva filla l'odiï. Es mereix que el seu marit l'enganyi. S'ho mereix per inútil. Per avorrida de la vida. Per menyspreable.

Flora: No et permeto.

Marga: No em permet què cara de plàstic? Si des del primer dia es va omplir la boca amb la nostra pretesa falsa amistat mentre m'humiliava a la galeria. Els seus insults em divertien. Sí. Els seus insults. Tots. Que això de la sordesa és un invent meu per saber de quin peu calça la gent. Hi sento menys, sí, però hi sento. Una eina de supervivència que em vaig haver d'inventar de petita gràcies a la otitis. Una arma de defensa. I a vostè, des del primer moment, la vaig trobar tan esperpèntica que em vaig dir... endavant... vull formar part del seu món d'hipocresia.

Flora: Jo... jo...

Marga: Millor no digui res.

Flora: ...tinc una pregunta.

9.6.

Marga i Flora.

Marga: Una pregunta.

Bert: Diques.

Marga: Quan em vas regalar l'anell. Et volies casar de debò amb mi?

Bert: Sí, és clar.

Marga: Si jo hagués... A quantes més?

Bert: A quantes?

Marga: Sí, a quantes noies més has demanat mai per casar-se amb tu?

Bert: No ho sé.

Marga: O sigui que n'hi ha més d'una.

Bert: Sí.

Marga: Dues? Tres? Sis?

Bert: Més.

Marga: Més de sis? T'has compromès més de sis vegades?

Bert: Ho intentava. Necessitava saber-me d'algú.

Marga: Si aquell dia que em vas demanar per casar-nos.

Bert: Amb un petó.

Marga: El dia del meu aniversari.

Bert: Sí.

Marga: Si aquell dia t'hagués dit que sí. Que sí em casava amb tu. Ara series meu?

Bert: Sí. És clar.

Marga: Sí?

Bert: Suposo que sí.

Marga: O sigui que no.

Bert: És difícil. Jo t'estimo.

Marga: No t'estic preguntant si m'estimes o no. Que no m'escoltes?

Bert: La primera vegada que vaig demanar per casar-me amb algú va ser als deu anys.

M'havien castigat al pati de l'escola. Plorava. Va venir una nena a dir-me que no plorés.

Vaig alçar la mirada, la vaig mirar als ulls i li vaig dir –així, a raig–: “casa't amb mi”.

No ho deia per jugar, com et puguis pensar. Ho deia seriosament. Ja de petit sentia que volia pertànyer a algú. Ser d'algú.

Marga: De quina secta has tret tot això?

Bert: No. Jo això no ho faig perquè ningú m'hagi menjat el tarro. Em sento així. Soc així des de sempre. I així és com em sento lliure. Així és com em sento jo. Jo mateix. No està pas tan lluny del que puguin sentir molta gent que ens envolta, fixa-t'hi bé, només que en el meu cas s'ha materialitzat d'aquesta manera. El meu cervell és així. Jo soc, no sent. I només sent la voluntat d'algú altre és com em sento més tranquil. Només així puc descansar del meu neguit intern. Sinó faria bogeries. Em fa descansar el meu cervell. Que és més del que la majoria de la gent normal pot dir. Jo soc perquè no soc. Sinó em perdo.

Marga: I jo què hi pinto?

Bert: A tu t'estimo.

Marga: M'estimes.

Bert: Però ara soc d'ell.

Marga: Com pots ser d'algú altre?

S'abaixa els pantalons. Veiem com al penis hi duu un aparell de castedat amb un cadenat.

Bert: És així. No s'hi pot fer res.

Marga: I què se suposa que vol dir això?

S'apuja els pantalons. Bert va per fer-li un petó. Marga aparta la cara.

Marga: Esteu malalts. (*Surt.*)

Bert: Ho sento.

9.7.

Flora i Marga.

Marga: Digui?

Flora: ... (*busca a la seva bossa unes pastilles, se les pren.*)

Pausa.

Marga: Digui? Pregunti? Parli? Parlaré jo, doncs, cara botox. Miri no l'hi hauria d'explicar. No sé perquè l'hi explico. Però li ho explicaré. Vaig deixar de ser verge als 26 anys. Sí, una mica tard. Em pensava que la meva primera experiència sexual completa havia de ser amb algú especial. Digui'm antiga. O reprimida. Va trigar. Molt. A arribar. Però va arribar, finalment. El que passa és que per a ell les coses no anaven pel mateix camí. A les tres setmanes, ni un dia més ni un dia menys, sense previ avís, em va deixar. No només em va deixar sinó que el meu món es va aturar. El de dins. Només passava el temps. El de fora. I jo mentrestant, mentrestant movent-me per aquest món com si res no hagués passat. Independitzant-me. Finalment. Un camí duríssim. Li ho puc ben assegurar. Canviant de feina més que de calces, fregant la misèria, i veient com la vida que jo volia només la vivien les altres, les meves amigues del poble. Les de l'institut. Les de la universitat. Si és que eren amigues. Elles sí tenien el que jo volia. Primer un festeig. Després una boda. Després una hipoteca. Després un fill. Després un gos. Després la parelleta. Família. Això que vostè tenia. Digui'm antiga. Però per culpa d'aquell fill de la gran puta em vaig quedar anímicament com un vegetal.

Valiumdependent. I després d'anys i anys de naufragar per la ciutat... perduda, perdudíssima apareix algú. Un amic de la infància tan perdut com jo. De la mateixa soca. Sortim. Anem al cine. Ens cuidem. Follem. Em relaxo. Vivim junts. Ens fem els enamorats, la parella perfecta –tothom ho diu, recuperem amistats-, i un dia al vespre, mirant un concurs televisiu que jo no podia sofrir, aquell de les capsas, em diu: “estic confús” i jo que li dic “jo no: ho tinc molt clar: penso que te n'hauries d'anar” i ell que em diu: adeu i jo que li dic: adeu i bona sort. Sense un trist petó. Vaig tancar la porta i vaig ser conscient que amb aquell cop de porta es tancava la darrera oportunitat. La meva darrera oportunitat. Que tot el que vindria ja no seria negre sinó que senzillament no seria. La depressió. La forta. La del no saber perquè no et llances pel balcó cada dia. El res. La no existència. El saber-me sola. Sola de debò. Amb totes les seves lletres. Perduda. Sort de les educadores de la infància. I van passar mesos de depressió. I més. I molts i molts més. Que són ràpids de dir però immensos de passar. Dopadíssima que anava. Em conec tots els medicaments del mercat. I aquí és quan apareix ell. En Bert. Algú, que senzillament una tarda em diu que m'ha caigut la cartera de la bossa. Algú que diu que li agrada mirar el terra i és per això que ha vist que m'havia caigut la cartera de la bossa i que tinc uns ulls molt bonics. De cop, una gota en un desert. Em mira els ulls i s'enamora de mi i jo m'enamoro d'ell. De pel·lícula. Ningú no pot dir que això no sigui veritat. I ara... em ve vostè amb tota aquesta merda de fotografies i em fa sortir de

la meua adolescència emocional per retornar-me als meus 40 anys. Sí, en tinc 40. Què passa! I aquestes maleïdes fotografies només fan que recordar-me el que ja sabia. Que en Bert i jo no teníem futur. Ho vaig saber des del primer segon. Però m'aferrava a la idea que em mereixia aquest amor per l'adolescència, per la mala infància que havia viscut. Es pensa que no m'he sentit ridícula i insegura tots aquests mesos sent la riota de les mirades anònimes i no tant anònimes? He notat l'enveja. He palpat la compassió. I què cony se suposa que he de fer, ara? Digui!

QUÈ? QUÈ? PER QUÈ A MI? PER QUÈ?

La vida se me'n va.

QUÈ?

Marga plora.

Flora plorarà més tard.

10.

Setmanes després. Picadero d'Horaci. Horaci feliç al sofà acariciant Bert que dorm. Aquest està abillat com un gos. A Bert se'l veu relaxat. Sentim el so d'unes claus. Entra Flora amb tot de bosses. Se la veu radiant de felicitat.

Flora: Només tinc cinc minuts-

Horaci: Shhhhh. Dorm.

Flora (*fent-li un petó als llavis. Flux*): Només tinc cinc minuts. He de marxar *subito subito*.

Horaci: Com ha anat?

Flora: Molt bé. Després t'ho explico. Ara, de cop, tothom es mor per tenir un tros de paviment penjat a les parets de casa seva. Ho està petant. És increïble. Som portada d'*Eyeshot*. (*Li ensenya un exemplar. Per les bosses.*) T'ho porto com un favor. Saps que no m'agrada venir aquí.

Horaci: He vingut directe de l'aeroport.

Flora deixa les bosses on pot.

Flora: Per cert, per què tanta mantega vegetal? Per què la necessites?

Horaci: És el millor dilatador que hi ha al mercat.

Flora: Dilatador? No vull ni que m'ho expliquis.

Horaci: Dignes. Com ha anat?

Flora: (*Feliç.*) Que no em veus?

Horaci: Ha anat bé?

Flora: Ha anat perfecte.

Horaci: Ho veus. Al final...

Flora: No serà fàcil... però, sí... Si la veiessis. Quins nervis. Totes dues.

Horaci: Me n'alegro molt per a tu.

Flora: I li fiques el puny pel cul?

Horaci: Aha. Es diu *fisting*.

Flora: No m'ho puc creure. Hi entra?

Horaci: I més i tot. Se'n diu braquioprosis.

Flora: No m'ho puc creure. Tens noms elegants per a tot, tu.

Horaci: Aha.

Flora: I no li fas mal?

Horaci: No.

Flora: I li agrada?

Horaci: Efectivament.

Flora: Què? Per què em mires així?

Horaci: Sempre he sabut que m'estimaves. M'ho demostraves dia a dia. Però després de tot allò- Mai m'hauria pensat que m'estimessis tant. Que m'estimessis fins a aquest punt, vaja.

Flora: Ja ho veus.

Horaci: Saps què ha fet avui? Només entrar se m'ha llençat a sobre, saltant d'alegria, uns bots que feia, i em llepava la cara. És normal, tres dies aquí tancat pobret. No li vaig dir res del congrés de Sevilla. Anava boig d'alegria quan m'ha vist. S'ha pixat a sobre i tot. D'alegria.

Flora: Heu sortit a córrer?

Horaci: Encara no. L'he cansat d'una altra manera. Com em mirava...

Flora: N'estàs molt, oi?

Horaci: Des del primer dia que el vaig veure entrar per aquesta porta.

Flora: Sí.

Horaci: Sé que soc el seu amo i ell el meu gos. Però en tot plegat no sé realment aquí qui és el dominat i qui el dominador. És cert, fa tot el que li mano respectant el seu límits -només ell i jo- però aquest fill de puta em té completament al seu servei. És increïble com et pots arribar a sentir lligat a un animal.

Flora: Saps que guardo les fotografies. I saps perfectament que no dubtaré a fer-les públiques si sé que no formo part d'aquesta història. Et puc ensorrar. Ni ho dubtis.

Horaci: No has de patir per a res. Ara mateix tenim l'equilibri perfecte. Saber-ho em fa estar alerta. Tu marques els límits. Tu ets qui ens domina.

Flora: *Ottimo*. Me'n vaig que faré tard.

Horaci: Gràcies.

Flora: Quan ens veiem?

Horaci: Vindré a sopar.

Flora: Perfecte.

Horaci: Vols que compri un vinet per a celebrar-ho, marona?

Flora: No. Sí. Com et vagi bé.

Horaci: T'estimo.

Flora: Ho sé. Però hi ha una paraula millor.

Horaci: Ah, sí! (*Pensant amb humor.*) Txaikovski?

Flora: *Ma che sciocco!* Després t'explico amb detall això de la nena. Tenim molts plans, volem fer mil coses juntes. Hem de recuperar el temps.

Horaci: Se't veu feliç.

Flora: Ho soc. Molt.

(*Recull les seves coses. Abans de marxar.*)

Flora: És que necessitaves un gos, tu. (*Surt.*)

Horaci sol, amb un somriure d'orella a orella, acaricia Bert. Que es belluga.

Horaci: Shhhhhhhhh. (*Li fa un petó dolç al cap. Palpa.*) La tens ben dura.

Final.

12 de gener del 2009.